

der i så høj grad har indflydelse på de betingelser, hvorunder det daglige liv leves". — Andre talere gjorde mere udførligt rede for deres synspunkter. *Bjerre* (V) erkendte, at tiden var løbet fra det nuværende landsting, men deri lå ikke, at den også var løbet fra ethvert tokammersystem. Forhandlingerne i forfatningskommissionen havde formet sig sådan, at der ikke var blevet lejlighed til dér at gennemdrøfte dette problem, og det var grunden til, at *Bjerre* for sit vedkommende havde taget et forbehold i kommissionens betænkning. *Esther Malling Pedersen* (V) savnede en mere positiv argumentation for overgang til etkammersystemet; man havde i det væsentlige nøjedes med som bevis for dettes fortræffelighed at henvise til landstingets uanvendelighed. Og vel kunne det bebrejdes landstinget, at det ikke havde hævdet sig stærkt nok og krævet rimelige arbejdsvilkår, men tinget havde i forhold til regering og folketing stået som den svagere part. Spørgsmålet var imidlertid, om befolkningen havde mest brug for en hurtigt arbejdende, særlig handlekraftig og beslutsom rigsdag eller en kombination, der gav plads for et overvejende og prøvende element og tillige gav befolkningen mulighed for rettidig orientering om foreliggende spørgsmål, og der syntes ikke at være ført tilstrækkeligt bevis for, at et moderniseret landsting, befriet for iøjnefaldende fejl og rigtigt placeret indenfor rigsdagens arbejdsfelt, ikke fortsat kunne have været til virkelig gavn. Lignende synspunkter kom til orde hos *Nielsen-Man* (V), som understregede, at tingene i et tokammersystem ikke behøvede at være fuldkommen ligeberettigede; et landsting med henholdende vetoet ville formentlig være tilfredsstillende, når tinget blev opbygget på en anden måde end folketinget, med længere valgperiode og successiv fornyelse, og blev gjort uopløseligt. Også *Federspiel* (V) savnede begrundelse for indførelse af etkammersystemet, og han delte den betragtning, at de to ting i et tokammersystem nu til dags ikke kunne være sideordnede og have samme myndighed. *Etmquist* (V) mente, at man lige fra grundlovens givelse havde begået den fejl ikke at fastsætte bestemte grænser for landstingets kompetence i forhold til folketinget, en fejl, hvis skadelige virkninger var blevet forøget i provisorietiden, og som var blevet gentaget i 1915, da man også fastsatte den nu helt forældede valgrætsalder. Det var ikke rigtigt at motivere overgang til etkammersystemet med, at landstinget ingen rolle havde spillet i de senere år. Det havde gjort en indsats på betydningsfulde områder, og man skulle nok komme til at savne det, men det havde spillet for ringe en rolle. Skylden herfor lå i høj grad hos folketinget, hvor man havde indgået forlig, der ikke senere kunne ændres; men landstinget havde også stor skyld ved at have givet for meget efter. Nu var en grundlovsændring imidlertid nødvendig, den kunne kun gennemføres med indførelse af etkammer, og man